

Dragoste și ură

7 februarie 2005

Gili Cârstea

Creștinătatea citează des cuvintele lui Isus din Ioan 17, "Mă rog ca toți să fie una," ca un îndemn la refacerea trupului lui Hristos, sfâșiat de permanente dezbinări și conflicte teologice. Mass-media adventistă folosește și ea frecvent același capitol, în încercarea de a convinge pe membri că unitatea este argumentul decisiv în propovăduirea evangheliei. Totuși, un verset din același capitol, care schimbă radical conceptele moderne despre unitate, este ca și inexistent în dialogul ecumenic din zilele noastre:

"Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume" (Ioan 17:14).

Cine este "lumea" aceasta, care urăște pe destinatarii Cuvântului lui Dumnezeu? Ce motive are ea să urască pe posesorii Cuvântului divin? Cine sunt aceștia, pe care "lumea" ar trebui să-i urască?

Ca să găsim răspunsuri corecte la asemenea întrebări, ar trebui să ne întrebăm cine a fost "lumea" care L-a urât pe Hristos. Scriptura nu spune că romanii, grecii, parții sau elamiții L-ar fi urât pe Hristos, deși erau și ei o parte a lumii aceasteia. Ura care L-a trimis pe Hristos pe cruce s-a format în poporul Său, în biserica lui Dumnezeu din acel timp. Aducând o concepție complet nouă despre caracterul lui Dumnezeu, în conflict total cu imaginea pe care o aveau cărturarii lui Israel, Hristos a devenit obiectul urii chiar "în inima lucrării" lui Dumnezeu de pe pământ. "Lumea" era chiar biserica lui Dumnezeu din acel timp.

Oamenii care s-au ridicat împotriva lui Hristos erau păzitori scrupuloși ai sabbatului. Erau păzitori ai legii în detalii extreme, păzitori ai reformei sanitare, cunoscători ai Scripturii la nivel de frântură de slovă, practicantți ai doctrinei sanctuarului, așteptători conștiincioși ai lui Mesia. Într-un cuvânt, elita copiilor lui Dumnezeu de pe pământ. Aceasta era "lumea" care L-a urât pe Hristos.

Ucenicii au avut și ei parte de o porție consistentă de ură din partea aceleiași lumi. Urmașii lor din primele secole, apoi reformatorii, apoi milerii și pionierii mișcării advente, toți au avut probleme serioase în propria lor biserică. De câte ori Dumnezeu trimitea lumină

nouă bisericii Sale, un val uriaș de opoziție se ridică din chiar mijlocul poporului care trebuia să primească cu bucurie adevărul prezent.

Se pare însă că astăzi ura din partea "lumii" pentru poporul râmășiței, care a declarat deschis că are o solie pentru lume, a încetat definitiv. Creștinismul apostaziat nu numai că nu urăște râmășița, dar pare dispus să-i ofere toate onorurile, o consideră o parte a familiei bisericii și îi recunoaște contribuția la ridicarea unei societăți mai bune. Ura a fost înlocuită de dragoste.

Scriptura nu sugerează nicăieri că urmașii lui Hristos din vremea sfârșitului vor ajunge să fie iubiți de lume. Din contră, toate avertizările posibile au fost date că ura aceasta va atinge apogeul, când poporul lui Dumnezeu va fi constrâns sub amenințarea cu moartea să recunoască autoritatea "lumii" în probleme de conștiință. Cum se explică dar această dragoste subită pentru noi? Este "lumea" pe cale să se convertească, recunoscând valoarea perspectivei profetice pe care Dumnezeu a oferit-o cu dragoste râmășiței? Dorește ea să renunțe la ofertele de putere ale Balaurului, la proiectele lui pentru un mileniu de aur pe pământ? Preferă ea să abandoneze chipul de aur pentru piatra care s-a desprins din munte?

Sau mai degrabă biserica râmășiței și-a abandonat perspectiva profetică, fundamentată pe Daniel și Apocalipsa, în favoarea unei politici de compromis prin care să obțină dragoste în loc de ură din partea lumii? Nu aceasta se urmărește prin eforturile fără precedent pe care le facem în domeniul luptei pentru drepturi religioase în care ne-am angajat? Timpul va lămuri această chestiune, dar cuvintele lui Hristos vor continua să sune cât se poate de neplăcut la urechile noastre: "Le-am dat Cuvântul Tău, și lumea i-a urât."